

SENTÈNCIA 99-15 DEL 21 D'ABRIL DE 1999

CASS. PENSIÓ D'INVALIDESA MALALTIA. Carència exigible. Són computables les cotitzacions fetes durant el període en què s'han percebut prestacions d'assegurança malaltia. GRAU D'INVALIDESA. Gonartrosi.

Ponent: M.I. Sr. Lluís Saura Lluvià

ANTECEDENTS DE FET

1.- La Batllia d'Andorra, actuant com a tribunal unipersonal, en la seva sentència número 98-80, de 12 d'octubre de 1998, va desestimar la demanda formulada pel Sr. Mohamed E.B. contra la resolució de la Caixa Andorrana de Seguretat Social de 23 de novembre de 1997, que confirmava la de 31 d'octubre del mateix any, per les quals se li denegava el dret a percebre la pensió d'invalidesa malaltia demanada per manca de cotitzacions suficients, i se li suspenia el pagament de la indemnització de salari a partir del 30 de setembre de 1997.

2.- Contra la sentència citada, el Sr. E.B. va interposar recurs d'apel·lació, que tingué entrada en la secretaria d'aquesta Sala el 4 de desembre de 1998, argumentant que el temps de percepció de la indemnització de salari havia d'ésser comptabilitzat als efectes del còmput del període exigible com a cotitzat per a obtenir la prestació d'invalidesa malaltia, i demanava la revocació de la sentència amb la declaració del dret a percebre la pensió d'invalidesa demanada en la primera instància.

3.- Feta la designació del magistrat ponent, de l'escrit anterior se'n donà trasllat a la representació processal de la Caixa Andorrana de Seguretat Social, que el contestà mitjançant un escrit presentat el 7 de gener de 1998, demanant la confirmació de la sentència en atenció a que no es poden equiparar les disposicions relatives a les prestacions d'assegurança malaltia amb el dret a la pensió d'assegurança invalidesa malaltia, en tractar-se de dues prestacions de naturalesa totalment diferent.

4.- Ambdues parts van demanar la substitució de vista oral per la presentació de conclusions escrites, que van presentar el 28 de gener de 1999, reproduint les consideracions anteriors, i les actuacions van quedar a disposició del tribunal per a deliberar i decidir.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39,3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- La Caixa Andorrana de Seguretat Social havia denegat a l'assegurat assalariat el dret a percebre la pensió d'invalidesa malaltia perquè a la data de la primera constatació mèdica de la malaltia invalidant (agost de 1994) no tenia les cotitzacions exigibles, que eren 96 mesos, segons estableix l'article 29.1 del Reglament Tècnic.

El demandant, en la primera instància, va sostenir la tesi, basada en jurisprudència d'aquesta Sala, de que el caràcter veritablement invalidant de la seva malaltia es va constatar més tard, a partir d'una segona intervenció quirúrgica que tingué lloc el mes de setembre de 1996, data en la que si reunia les cotitzacions exigibles.

La sentència de la Batllia, tanmateix, reconeix la tesi del demandant en relació a allò que s'acaba d'exposar, però desestima la demanda en considerar que el període durant el qual l'assegurat va percebre prestacions d'assegurança malaltia no es útil per al còmput de les cotitzacions que s'exigeixen per gaudir el dret a la pensió d'invalidesa malaltia.

Tercer.- El que es discuteix en aquesta segona instància és, només, si l'interessat ha completat el període mínim de cotització en el mes de setembre de 1996, és a dir, si el període durant el qual ha percebut prestacions d'assegurança malaltia és computable pel càlcul del període exigít com a cotitzat per l'obtenció del dret a la pensió d'invalidesa malaltia.

Tot i que és cert que durant el temps en el qual el treballador percep la prestació d'assegurança malaltia no pot treballar, també ho és que no pot fer-ho per causes alienes a la seva voluntat, de manera que, malgrat les cotitzacions d'aquest període no corresponen a treball efectiu, no seria just no computar-les als efectes d'obtenir la carència exigible per gaudir del dret a les prestacions, i més quan cap disposició prohibeix computar-les.

Si es computen les cotitzacions compreses entre el mes de setembre de 1994 i agost de 1997, les parts en litigi estan d'acord en què si que reuneix la carència de 96 mesos que exigeix, per persones de la seva edat, l'article 29 del

Reglament Tècnic, per la qual cosa s'ha d'estimar el recurs d'apel·lació, i amb revocació de la sentència, atorgar a l'apel·lant el dret a gaudir de la pensió, però en el grau i des de la data que tot seguit s'indiquen.

En relació al grau d'invalidesa, la CASS li reconeix el Grau I i l'apel·lant demana el Grau II, però de la prova pericial practicada, i particularment dels informes mèdics aportats, no se'n desprèn que la patologia que presenta permeti altra cosa que el Grau I, ja que tot i les dificultats que per la deambulació i la bipedestació li significa la gonartosi que pateix, sempre pot realitzar tasques de naturalesa sedentària, no impedides per les altres malalties concurrents.

Pel que fa a la data d'efectes de la pensió, no ha d'ésser altra que a partir del moment en el qual va deixar de percebre la prestació d'atur de malaltia, és a dir, la percebrà amb efectes de l'1 d'octubre de 1997.

Quart.- Tot i que amb el que s'acaba de dir, el recurs queda resolt a partir de les pretensions formulades per l'apel·lant, en aquesta segona instància la CASS ha insistit en què la constatació com a invalidant de la patologia que sofreix l'assegurat no correspon a l'any 1996, com diu la sentència, sinó a l'any 1994. Aquesta tesi, que de prosperar té efectes transcendents en el litigi perquè no permet computar les cotitzacions fetes durant el període entremig, no ha pogut aduir-se en aquesta instància per la via del recurs d'apel·lació ja què la CASS no podia apel·lar una sentència que li era favorable, però en haver-ho fet en la contestació mereix ser contrastada per aquesta Sala.

Dels documents que formen part de les actuacions, tant d'aquestes com de les que han estat unides en corda fluixa (autes SS-070-2/95) es desprèn que la patologia que sofria el Sr. E.B. l'any 1994 afectava el genoll esquerre i consistia en una gonartrosi important que va precisar una intervenció quirúrgica que no va donar els resultats previstos, de forma que tot i que va ser operat novament l'any 1996, es podria concloure que la lesió del genoll estava consolidada l'any 1994. No obstant, el que realment invalida el treballador és la consideració conjunta de tota la seva patologia, que no consisteix només en la que afecta el genoll esquerre sinó en la que se li afegeix posteriorment, és a dir, el caràcter bilateral de la gonartrosi, la diabetis mellitus tipus II i l'úlcer crònica que es constata en l'informe del Dr. B. aportat com a document número 14. En conseqüència, l'apreciació de la qual parteix la sentència, en el sentit de que la patologia invalidant de l'assegurat no té lloc sinó a partir de l'any 1996, és correcta.

Cinquè.- No es fa cap pronunciament sobre el pagament de les despeses ocasionades en aquesta segona instància.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix estimar el recurs d'apel·lació interposat per la representació processal del Sr. Mohamed E.B. contra la sentència de la Secció Administrativa de la Batllia, de 12 d'octubre de 1998, que es revoca, i amb estimació del recurs, es declara el dret de l'apel·lant a percebre una pensió d'invalidesa del Grup I amb efectes de l'1 d'octubre de 1997. No es fa cap pronunciament sobre el pagament de les costes d'aquesta segona instància.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.